

BỘ II – Tâm của Lãnh Huyết

Hồi 2

Người thần bí kẹp ô dưới nách

1.

Gió sông thổi vù vù, tựa như có người đang ở đầu sông đang gào thét gầm rú lên vậy. Không gian chìm trong đêm tối, không có lấy một ánh lửa, nước sông chảy cuộn cuộn không ngừng, thi thoảng vầng trăng mới hé ra khỏi làn mây chiếu xuống một chút ánh sáng nhàn nhạt, dòng sông như biến thành Phiêu Miểu Thủy, ngăn cách giữa âm gian và dương thế vậy.

Tập Mai Hồng không khỏi đứng sát lại gần Thiết Thủ và Lãnh Huyết, cúi đầu lí nhí nói: “Chúng ta... chúng ta trở về rồi mới nói tiếp được không?”.

Lãnh Huyết đưa mắt nhìn Thiết Thủ, Thiết Thủ khẽ gật đầu: “Được!”

Rồi lại nói: “Ngực phải của đệ bị thương...”.

Lãnh Huyết lắc lắc đầu: “Không ảnh hưởng gì nhiều”.

Thiết Thủ nói: “Lúc bọn chúng lợi dụng ánh lửa bùng lên lúc phun ra che dấu kiếm quang, tấn công liền hai kiếm... dường như đệ nên tránh đi sau đó bật ngược lại phản kích mới đúng”.

Lãnh Huyết gật gật đầu: “Đệ biết, nhưng đệ cũng biết mình không thể tránh, cũng không thể lui lại”.

Ánh mắt ôn hòa của Thiết Thủ thoáng ẩn hiện chút tiểu ý, gật đầu tỏ ý đã hiểu. Tập Mai Hồng không kềm chế được, chồm lên hỏi: “Có phải vì bảo vệ ta nên huynh mới bị thương đúng không? Ta không nên đến đây đúng không? Ta đã làm liên lụy hai người đúng không?...”.

Thanh âm của nàng đã bắt đầu nghẹn ngào.

“Không!”.

Lãnh Huyết nghiêm mặt nói: “Cô nương nhất định phải ghi nhớ nhậ kỷ điều này. Chính là: chúng ta làm liên lụy cô nương, chứ không phải cô nương liên lụy chúng ta”.

“Thật không?”.

Tập Mai Hồng lập tức nín khóc, nhovn miệng cười để lộ ra hai chiếc răng thỏ hết sức đáng yêu.

“Dù là ai liên lụy ai cũng được, chúng ta đi thôi!”.

Thiết Thủ nói: “Địch nhân dường như không muốn cho Trương Đại Thụ đi gặp Tạ Tự Cư. Nếu chúng ta muốn biết chân tướng, trước tiên phải đi hỏi họ Tạ trước đã”

2.

Tạ Tự Cư hiển nhiên cũng không biết gì hơn.

Tạ Tự Cư vì việc tra xét vụ án của Quách Thương Hùng nên đã tạm thời nghỉ tại đô đốc phủ. Sau khi nghe Thiết Thủ và Lãnh Huyết kể lại mọi chuyện, y liền vuốt râu nói: “Tại hạ tới đây đã được bảy tám ngày, nhưng cũng không điều tra được gì. Trương Đại Thụ nói đi nói lại cũng chỉ là mấy chuyện không hề đặc biệt, đối với việc tra án không giúp đỡ được gì nhiều... thật may có hai vị đến đây, hi vọng các vị có thể cho hạ quan một vài chị thị”.

Thiết Thủ vội nói: “Không dám, không dám! Tạ đại nhân khách khí quá rồi! Chúng ta vốn chỉ là người đi ngang qua vùng này, chỉ là Quách Thu Phong vì giúp hai sư huynh đệ chúng ta phá một vụ án mà đã mất mạng, nên chúng ta tự nhiên phải thay y liễu kết vụ án ly kỳ về cái chết của thúc phụ y, chứ tuyệt đối không có ý ngang ngược nhúng tay vào chuyện của nha môn địa phương”.

Tạ Tự Cư nghiêm mặt nói: “Thiết huynh, Lãnh huynh, hai vị ngàn vạn lần không nên nghĩ rằng Tạ mỗ có gì không vừa ý với việc hai vị tham gia vào vụ án này... Tạ mỗ xưa nay đều rất tôn kính ngưỡng mộ hai vị... à không... phải là bốn vị mới đúng. Trước đây, Tạ mỗ cũng có thể coi là người trong võ lâm, đến giờ có lẽ cũng vẫn xứng với mấy chữ “người trong giang hồ”, có hai vị cùng hiệp trợ tra án, tại hạ vui mừng còn chẳng kịp nữa là. Nếu hai vị có gì sai khiến, xin cứ việc phân phó, nếu như còn khách khí như vậy, tức là hai vị đã coi thường Tạ mỗ này, không muốn kết giao với một kẻ...”.

Thiết Thủ vội ngắt lời: “Tạ đại nhân nói đi tận đâu mất rồi”.

Thì ra Tạ Tự Cư này năm xưa cũng đã từng hành tẩu giang hồ, có điều do y văn tài xuất chúng, năng lực xử lý các vụ việc lại cao, thế nên đã liên tục được thăng chức, từ một tá sứ nhỏ nhoi giờ đã làm tới thông phán. Y rất có nghĩa khí giang hồ, có lẽ cũng chính vì điểm này mà Ngô Thiết Dực mới phái y đến xử lý vụ hung án có liên can đến các võ lâm cao thủ này.

Lãnh Huyết lên tiếng: “Tự Cư huynh!”.

Tạ Tự Cư cả mừng nói; “Lãnh huynh!”.

Lãnh Huyết chậm rãi nói: “Hiện giờ chúng ta còn chưa rõ án tình, không thể nói tới hai chữ “giúp đỡ” này được. Giờ đến chỉ mong Tạ huynh có thể giúp chúng ta một việc trước”. Chàng ngưng lại giây lát rồi lại nói: “Mong đại nhân có thể mang những kỷ lục ghi chép các vụ án mà Quách bộ đầu tiếp nhận trước lúc lâm chung”.

Tạ Tự Cư nói: “Ba vị đi đường xa tố đây, Tạ mỗ còn chưa kịp chuẩn bị rượu thịt tiếp đãi... có điều, ta biết tính khí của hai vị... nào nào, chúng ta cùng nghiên cứu thảo luận rồi tính chuyện ấy sau cũng được”.

3.

Trước lúc chết, trong tay Quách Thương Hùng tổng cộng có mười bốn vụ án chưa phá.

Trong mười bốn vụ án này, có tám vụ là những vụ bình thường và vô vị, không có gì đáng nghi, đều chỉ là những vụ phổ thông như là trộm cắp, đả thương người, uống rượu hành hung, cướp của giết người, thông gian...

Sáu vụ còn lại, có bốn vụ cũng không đáng khả nghi. Một là vụ án thổ phỉ đánh cướp, nhưng đám thổ phỉ này rõ ràng là đám người của Phổ Gia Tộc, hoàn toàn không liên quan tới chuyện này. Một vụ nữa là hai bang phái xích mích thù hằn gây chuyện đánh nhau, là ân oán của Vô Sư Môn và Soa Y Phái, cũng không có quan hệ gì đặc biệt. Hai vụ còn lại, một là vụ án ly kỳ ở Tập Gia Trang (vụ án này đã được Lãnh Huyết và Thiết Thủ phá giải), một là vụ án bát môn thảm họa (kỳ thực vụ án này và vụ án Tập Gia Trang là một, chi tiết xin xem lại bộ Toái Mộng Dao).

Hai vụ còn lại, một là chuyện tiêu ngân giá ba ngàn lượn của Tài Bá Vu Độc Hồ bị cướp sạch, người hộ tiêu tự nhiên cũng không còn ai sống sót, nhưng có người từng nhìn thấy trong khoảng thời gian vụ án diễn ra, đã có mười hai thanh y thanh niên, cưỡi ngựa mang theo vật nặng rời khỏi hiện trường.

Đọc tới hàng này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều không hẹn mà gặp, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng lúc nghĩ tới một nhóm sát thủ có ngoại hiệu “Thập Nhị Đơn Y Kiếm”.

Còn một vụ án thập phần cổ quái nữa: Vùng Lương Hà có một nơi gọi là Đại Văn Lý, người ở không nhiều, nhưng đã xảy ra một chuyện làm người nghe đều phải kinh hãi thất sắc. Muỗi ở đó có thể cắn chết người, nên những năm gần đây thôn dân ở đó đều đã lần lượt bỏ đi. Có một người ngoại địa đi qua Đại Văn Lý, không hiểu vì sao lúc trở về lại thần trí bất minh, cắn chết phụ thân mình, sau đó lại cắn chết cả thê tử. Nha môn sợ y làm hại đến người khác, liền vây bắt định giết y trừ họa, nào ngờ lại để y trốn thoát, đến giờ vẫn chưa biết đã trốn đi đâu.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đọc qua vụ án này đều cảm thấy vô cùng hứng thú. Muỗi ở Đại Văn Lý rốt cuộc là chuyện như thế nào? Thanh niên nhân rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì? Y đã trốn đi đâu?

Thế nhưng vụ án này, thoát nhìn thì cũng không liên quan gì đến việc Quách Thương Hùng bị giết cả.

Từ chuyện Quách Thương Hùng trước khi chết một mình tiếp nhận xử lý tới mười bốn vụ án, có thể thấy địa vị của y ở trong nha phủ thế nào, đồng thời cũng có thể hiểu y bận rộn đến nỗi ngày ngày phải ở lại đến tận khuya vẫn chưa thể về nhà... ngoài ra còn có thể nhận thấy nha phủ đang rất thiếu thốn nhân thủ.

Nếu như triều đình xa xỉ phung phí này chịu bỏ thêm một số ngân lượng để duy trì lễ nghĩa, luật pháp nhất định sẽ không để tình trạng này xảy ra. Từ tận sâu trong đáy lòng của Thiết Thủ và Lãnh Huyết không khỏi vang lên một tiếng thở dài náo nức.

“Những điểm khả nghi trong các vụ án này ta đều đã sai người hoặc đích thân tới tra xét rồi!”.

Tạ Tự Cư cười khổ nói với hai người, rõ ràng là y đã tốn không ít công sức vì vụ án này.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết lại cẩn thận đọc lại toàn bộ hồ sơ một lượt nữa. Có một chuyện hết sức kỳ quái là trong đầu cả hai đều ngờ ngợ một điều gì đó, dường như đã phát hiện ra thứ gì, lại dường như là thiếu thiếu thứ gì, có điều hai người không thể nào phân biệt rõ đó là thứ gì.

“Tại hạ cũng đã điều tra chuyện Quách bộ đầu bị người ta hạ độc trong lúc ăn”. Tạ Tự Cư bổ sung: “Nhưng mà... con người Quách bộ đầu xưa nay cực kỳ cẩn thận, có thể nói là cẩn thận đến nỗi làm người ta phải giật mình...”.

Nói tới đây, y nhăn mặt cười khổ: “... cho dù là ăn cơm uống rượu với Du Trấn Lan đại nhân, y cũng dùng cây ngân châm dấu trong lòng bàn tay, thử qua không có độc rồi mới bắt đầu ăn uống”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghe tới đây, trong lòng không khỏi bội phục Tạ Tự Cư tra án tinh tế thấu đáo, điều tra về cái chết của một người vô thân vô cốt, vậy mà cả những người đồng nhiệm, thậm chí cả tri phủ Du Trấn Lan cũng bị y hoài nghi, chỉ nội điểm này cũng đủ thấy họ Tạ này cẩn trọng, tỉ mỉ thế nào rồi.

Thiết Thủ cũng cười khổ đáp: “Cũng có nghĩa là dùng độc hại Quách bộ đầu là một chuyện không có khả năng?”.

Tạ Tự Cư nặng nề gật đầu.

Lãnh Huyết nói: “Nhưng căn cứ theo kết quả nghiệm thi, Quách bộ đầu đích thực là bị độc chết có đúng không?”.

Tạ Tự Cư cười khổ, rồi lại gật đầu.

Lãnh Huyết hỏi: “Tạ huynh đã kiểm tra rốt cuộc là thứ độc gì không?”.

Tạ Tự Cư thở dài: “Tại hạ thật sự chưa từng gặp phải thứ độc nào lợi hại như vậy. Độc vào đến dạ dày thì mới phát tác, khi phát tác lập tức làm dạ dày và phổi cháy khét lẹt, nhưng được vật thì không lưu lại một chút dấu vết nào... thế nên cũng không biết được là loại độc được gì”.

Thiết Thủ chợt hỏi: “Liệu có phải chúng ta đã đảo một vòng lớn hay không? Có khi Quách bộ đầu căn bản không bị hạ độc chết thì sao?”.

Tạ Tự Cư trở mặt ra: “Nếu không phải Quách bộ đầu trúng độc, vậy thì tại sao trên người y hoàn toàn không có vết thương nào?”.

Thiết Thủ nói: “Khó nói lắm, tỷ như đối phương dùng châm tẩm kịch độc đâm vào những nơi mà mắt thường khó phát hiện như là kẽ ngón móng tay hay khoe mắt, hoặc khoang miệng thì cũng có thể đưa chất độc vào trong cơ thể được”.

Tạ Tự Cư lập tức nói: “Nếu như dùng độc châm đưa chất độc vào cơ thể, phần thực đạo của Quách bộ đầu sẽ không bị thiêu đốt như vậy, mà những bộ phận khác lại hoàn toàn không hề có hiện tượng gì đặc biệt.”

Thiết Thủ nói: “Nếu đối phương dùng độc châm đâm vào cổ họng... đầu châm lại cực kỳ nhỏ bé thì sao? Nếu không chú ý, thì rất khó phát hiện được”.

Tạ Tự Cư quả quyết nói: “Tại hạ đã đích thân nghiệm thi ba lần, nhưng một lỗ châm nhỏ cũng không có”.

Lãnh Huyết đột nhiên hỏi: “Quách bộ đầu trước đây đã từng bị thương chưa?”.

Tạ Tự Cư ngăn người: “Một bộ đầu nổi danh như vậy, không thể chưa từng bị thương được”.

Lãnh Huyết nói: “Vậy thì đúng rồi, tuy không có vết thương mới, nhưng chắc có vết thương cũ chứ?”.

Tạ Tự Cư gật đầu: “Có!”.

Lãnh Huyết nói: “Nếu như vết thương cũ đã thành sẹo, đối phương chỉ cần dùng châm đâm vào vết thương cũ đó thì sẽ rất khó bị phát hiện. Giả sử vết thương cũ này vừa hay lại ở thực đạo, dạ dày, cổ họng hoặc trong miệng thì sao...?”.

Tạ Tự Cư lập tức nhảy dựng lên: “Mau, mau gọi ngũ tác đến đây, chúng ta phải nghiệm thi...!”.

4.

Người trên thế gian này, tuy rằng ít nhất có hơn một nửa đã từng nhìn thấy thi thể, nhưng tuyệt đại đa số là đều chưa từng nghiệm thi.

Nghiệm thi là gì?

Nếu người bắt một con ếch rồi rách bụng nó từ đầu tới chân, móc hết ngũ tạng lục phủ của nó ra ngoài để quan sát một lượt, thì sẽ có thể tưởng tượng được mùi vị khi mổ thân thể của một con người ra như thế nào?

Tạ Tự Cư, Thiết Thủ, Lãnh Huyết đều chăm chú nhìn ngũ tác mổ thi thể, tuy rằng cả ba một người toàn thân ướt đầm, một người nhứ chặt hai hàng lông mày, một người thì đang cố nhịn không nắm chặt quyền đầu lại.

Còn Tập Mai Hồng thì đã sớm được “mời” vào mật thất bên trên nghỉ ngơi từ trước, bằng không nếu để nàng nhìn thấy, chỉ sợ sẽ giống như đại đa số những người làm công việc ngũ tác này, đều không dám ăn ngũ tạng của động vật nữa.

Kết quả cuối cùng là: không có vết thương nào như vậy, cũng không có một lỗ kim châm nào.

Thiết Thủ chợt hạ lệnh: “Cạo hết tóc trên đầu người chết”.

Nếu như dùng kim châm đâm vào đầu, tủy như vào huyết Bách Hội, cũng có thể ảnh hưởng đến dạ dày và ruột như tử trạng của người chết. Nếu đâm vào giữa lớp tóc dày thì không ai có thể tìm ra được, trừ phi là cạo sạch đầu người chết.

Tóc đã cạo sạch.

Nhưng không có lỗ kim châm.

Thiết Thủ cười khổ, nhích người lại gần thi thể Quách Thương Hùng, nghiêm nghị nói: “Quách bộ đầu, chúng ta vì điều tra vụ án báo cừu cho huynh mà mấy lần kinh động đến quý thể, xin lượng thứ! Chúng ta nhất định sẽ tìm được hung thủ để huynh có thể an ủi vong linh huynh ở chốn cửu tuyền”.

5.

Lúc ăn cơm cùng với Tạ Tự Cư, cả Thiết Thủ, Lãnh Huyết và Tạ Tự Cư đều không có khẩu vị gì, duy chỉ có Tập Mai Hồng là ngoại lệ, nàng ăn rất vui vẻ.

Những nếp nhăn trên mặt Tạ Tự Cư dường như đã hằn sâu thêm rất nhiều.

“Xem ra, Quách bộ đầu thật sự đã trúng độc khi ăn rồi”.

Lãnh Huyết nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Ăn? Nhưng trong dạ dày Quách bộ đầu dường như không hề có dấu vết của thức ăn”.

Điểm này thì Thiết Thủ không đồng ý với chàng: “Độc dược đã có thể tiêu đốt làm cho dạ dày và ruột nát như vậy, đương nhiên cũng có thể tiêu hóa hết vật thực trong đó”.

Mấy sợi tóc bạc bên mai Tạ Tự Cư trở nên hết sức rõ ràng.

“Vậy thì ai mới có thể dùng độc hại vị Quách bộ đầu nổi tiếng cẩn trọng này đây?”.

Lãnh Huyết chớp chớp mắt: “Liệu có phải Quách bộ đầu lúc đó đã mất đi sức đề kháng, bị người ta ép đồ thức ăn vào miệng không?”.

Thiết Thủ gật đầu: “Cũng có khả năng này”.

Tạ Tự Cư nói: “Có điều ai có thể bắt được Quách bộ đầu chứ? Ngoại hiệu của y là Nhất Trăn Phong, đánh không được thì có thể chạy”.

Thiết Thủ nói: “Điều này rất khó nói, tỷ như Thập Nhị Đơn Y Kiểm đã ám toán bọn ta vậy, nếu như mười hai người bọn chúng cùng xuất thủ, dù khinh công của Quách bộ đầu có cao hơn nữa cũng khó mà đào thoát được”.

Lãnh Huyết cũng bổ sung: “Dù khinh công của y cao, nhưng cũng có nhiều lúc rất khó nói. Giống như diệt nhị Bạch Vân Phi Quách Thu Phong của y vậy, khinh công người này tuyệt đối không dưới thúc thúc của mình, nhưng vì một số duyên cớ mà không chịu đào tẩu, nên đã bị địch nhân sát hại”.

Tạ Tự Cư nói: “Xem ra muốn phá vụ án của Quách bộ đầu, cần phải bắt được Thập Nhị Đơn Y Kiếm trước đã... mười hai kẻ này võ công đều rất cao cường, nếu chỉ dựa vào binh lực trong tay tại hạ, e rằng khó mà...”.

Thiết Thủ nói: “Tự Cư huynh từ khi làm quan đã luôn nổi tiếng liêm khiết, được người trong giang hồ vô cùng kính trọng, đừng nói là chúng ta có chức phận bên mình, cho dù không có, chỉ dựa vào một điểm này hai huynh đệ bọn ta cũng đã nguyên được cùng tiến cùng thoái với huynh rồi... chỉ là, Thập Nhị Đơn Y Kiếm vẫn chưa đáng sợ, người ở trong bóng tối xuất thủ ám toán kia mới đáng sợ...”.

Tạ Tự Cư trầm ngâm: “Kỳ quái thật, tại hạ chưa từng nghe ở vùng này có cao thủ nào như vậy...”.

Thiết Thủ chợt lên tiếng hỏi: “Mấy ngày nay Tạ huynh đều không ngủ được phải không?”.

Tạ Tự Cư mỉm cười nói: “Có phải mặt mũi tại hạ trông mệt mỏi lắm không?”.

Thiết Thủ an ủi: “Án có thể kéo dài, nhưng chỉ cần không bỏ cuộc, nhất định có một ngày sẽ điều tra ra chân tướng. Tạ huynh không nên quá hao tổn tinh thần như vậy”.

Tạ Tự Cư cười khổ: “Chỉ sợ tại hạ không còn mấy ngày hao tổn tinh thần nữa, sau này... sau này e là cả cơ hội để hao tổn tinh thần cũng không có nữa”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết đồng thanh nói: “Sao huynh lại nói vậy?”.

Tạ Tự Cư ảm đạm nói: “Ngô đại nhân rất quan tâm đến chuyện này, nên chỉ cho tại hạ có mười ngày kỳ hạn, nếu không phá án được thì sẽ... hiện giờ đã qua mất tám ngày rồi”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy trĩu nặng như đang đeo một tảng đá lớn.

Tạ Tự Cư lại cố miễn cưỡng gượng cười: “Vinh nhục của bản thân tại hạ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng phá án là chuyện lớn... nhị vị đến đây cũng phần nào làm hạ quan cảm thấy bớt phần lo lắng... vụ án này, sớm muộn gì cũng sẽ phá được, chỉ là không biết là sớm hay muộn mà thôi”.

Chợt nghe một người cười lên ha hả nói: “Quân Sở! Vậy ta đến sớm hay đến muộn đây?”.

“Quân Sở” là hiệu xưng của Tạ Tự Cư. Người vừa lên tiếng thân hình hơi gầy nhưng rất thanh nhã, mặt đầy chính khí, râu năm chòm dài đến ngực, có phong thái không giận mà oai. Đây chính là tri châu sự Ngô Thiết Dực, thượng ty của Tạ Tự Cư.

6.

Ngô Thiết Dực cười lớn: “Quân Sở, ta xông vào thế này huynh không trách gì chứ? Gia đình vốn định chạy vào vào thông báo trước, nhưng ta vừa nghe có Thiết huynh và Lãnh huynh ở đây thì không kềm lòng được, nên bảo chúng miễn đi tục lễ, xông thẳng vào đây... ta không trở thành một kẻ không mời mà đến đấy chứ?”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết, Tạ Tự Cư đều đứng dậy nghênh tiếp. Tập Mai Hồng đang vui vẻ cầm một miếng thịt đùi nhẩy mỡ lên định há miệng cắn thì Ngô Thiết Dực đến, nàng đành miễn cưỡng đặt nó xuống, rồi ngúng nguẩy đứng lên cùng với ba người bọn Thiết Thủ.

Tạ Tự Cư khom người thi lễ: “Ngô đại nhân quang lâm hàn xá, không nghênh tiếp từ xa thật là...”.

Ngô Thiết Dực chau mày cười hào sảng: “Chỉ cần ba vị không coi ta là người ngoài là được rồi... ở trên công đường, mỗi người chúng ta đều có chức phận của riêng mình, nhưng ở đây, mọi người đều là bằng hữu, không cần câu nệ những thứ tục lễ đó làm gì!”.

Lúc y nói chuyện năm chòm râu cứ rung rung đáng vẻ rất tự hào, tiêu sái ung dung, đồng thời cũng rất uy nghi oai vệ.

Ba người gật đầu đáp lại, rồi Tạ Tự Cư nhường lại ghế thủ tịch cho Ngô Thiết Dực ngồi, sau đó sai người lấy thêm chén đĩa.

Nếu luận quan chức, Ngô Thiết Dực tự nhiên cao hơn Tạ Tự Cư và Du Trấn Lan rất nhiều, so với Thiết Thủ và Lãnh Huyết, tuy quyền hạn quản hạt không giống nhau, vì hai người Thiết, Lãnh có thể nói là đặc sứ của kinh thành phái tới, nhưng Ngô Thiết Dực cũng là quan phụ mẫu được triều đình chỉ phái xuống địa phương, so với hai người chỉ cao chứ không thấp. Có điều thân phận Thiết Thủ và Lãnh Huyết tương đối đặc biệt, trực thuộc sự chỉ huy của Gia Cát tiên sinh trong Tử Cấm Thành, có Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay, được quyền tiền trạm hậu tấu, thế nên bất cứ đại quan nào cũng không dám coi thường hai người”.

Ngô Thiết Dực vừa ngồi xuống, một trong hai người đi cùng y cũng ngồi xuống bên cạnh, người còn lại thì mau chóng lướt tới tấm màn bên cạnh cửa sổ, lẩn vào trong bóng tối, đứng dựa vào cột nhà, không nói tiếng nào.

Tạ Tự Cư ngăn người: “Vị này là ai, sao không cùng ngồi...”.

Ngô Thiết Dực cười ha hả ngắt lời: “Đó là một người bằng hữu của ta”.

Y vỗ nhẹ lên vai văn sĩ trung niên mặt trắng không râu ngồi bên cạnh: “Đây là sư gia của ta, được người ta xưng tụng là Hoàng Phong Châm Hoắc Chủ Tuyền Hoắc đại tiên sinh”.

Thiết Thủ chấp tay nói: “Thì ra là Hoắc tiên sinh, nghe nói dưới trướng của Ngô đại nhân có một văn một võ, văn chính là Hoắc tiên sinh...”.

Hoắc Chủ Tuyền cười cười, chào hỏi với mọi người xong rồi nói: “Tất cả đều nhờ Ngô đại nhân tài bồi, tại hạ cũng chỉ biết làm mấy bài thơ vớ vẩn, biết được mấy chữ, không có sở trường gì đặc biệt, chư vị chớ nên cười chê”.

Ánh mắt của Thiết Thủ vẫn nhìn về phía người trong bóng tối, nửa phần thân trên của người này đã lẩn khuất trong bóng tối của chiếc màn, song mắt Thiết Thủ vẫn như chạm phải một luồng lãnh điện, khiến chàng phải khẽ rùng mình lên một cái.

Ngô Thiết Dực mỉm cười nói: “Ngô mỗ có một văn một võ giúp sức, văn là Hoắc tiên sinh, võ thì chính là vị bằng hữu kia. Có hai người bạn họ, ta coi như có thiên quân vạn mã, có thể ngạo thị công hầu được rồi! Ha ha...”.

Vừa nói, y vừa vỗ mạnh lên vai Hoắc Chủ Tuyền.

Lãnh Huyết chợt hỏi: “Vị bằng hữu kia là võ tướng của Ngô đại nhân, không biết cao danh đại tính là gì, không biết có thể tới đây nói chuyện được không?”.

Người kia vẫn đứng yên bất động.

Ngô Thiết Dực khẽ cười nói: “Vị bằng hữu này của ta tính khí rất cổ quái, thích độc lai độc vãng, võ công lại rất cao, y sợ ta gặp nguy hiểm, nên mới miễn cưỡng hộ vệ cho ta, có điều xưa nay y không thích giao du với người, cũng không muốn tiết lộ danh tính, các vị không cần để ý làm gì”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết đều cười gượng gạo đáp lại. Thiết Thủ nói: “Kỳ thực đây cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp vị bằng hữu này...”.

Ngô Thiết Dực nhượng nhượng mày: “Ồ! Hai vị gặp y ở đâu vậy?”.

Lãnh Huyết đáp: “Trong phủ của Du đại nhân”.

Chỉ thấy người trong bóng tối kia lặng lẽ ngồi xuống dưới nách kẹp một cây dù bằng giấy dầu, hình như hoàn toàn không nghe thấy chúng nhân đang nói chuyện.

Lãnh Huyết chậm rãi nói: “Ngô đại nhân, bất kể vị bằng hữu này của ngài là ai, y cũng là một cao thủ, một cao thủ chân chính”.

Nói xong, chàng cũng không liếc mắt về phía y nữa.

Nhưng chàng chợt cảm thấy sau lưng mình như nóng bỏng, giống như có kim đâm vào lưng vậy. Lãnh Huyết xưa nay chưa từng nghĩ đến có ánh mắt của người nào lại đáng sợ đến thế. Thiết Thủ cũng có cùng một cảm giác giống như chàng.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>